

Silvie Matičková (13 let)

Život není peříčko

1.

Sice bych ještě mohla spát, ale raději vstanu o trošku dřív. Přeci jenom než se umyji, nasnídám, obleču, namaluji, tak to trochu déle trvá. Ještě se budu chvíli učit scénář, abych to dnes nezkazila. Hrajeme v divadle nové představení "Jacobovy lásky".

Hlavní roli, Jacoba, hraje Vojta. Josefinu, Jacobovu dívku, hraje Natka. A já mám roli Amili. Sice je to menší role, ale i tak toho říkám a zpívám dost.

2.

„Tati, pojd'! Táhle je Vojta a Natka.“ Popoháním taťku, který se dnes nabídl, že mě svezí. Zaparkoval ale docela daleko od divadla a tak chvátám, abych byla na srazu před divadlem včas. Stíháme to jen tak tak. Jsem ráda, že zase všechny vidím, i když se vlastně vidíme skoro každý den. Jsme dobrá parta a všichni milujeme divadlo.

3.

Ted' už přicházejí první diváci. Dívám se skrz oponu a vidím, jak přichází moje máma s bratrem Sebastianem. Moje máma je často pryč. Je to módní návrhářka a jezdí do ciziny na různé přehlídky. Jsem ráda, že tu dnes může být.

Všichni už sedí. Pomalu se roztahuje opona a na pódiu je Vojta s Natkou.

Všem se vede skvěle.

Ted' přišla moje chvíle. Vyšla jsem na pódium. Vidím, jak mi táta drží pěsti. Ale místo, kde seděla máma, je prázdné. Trochu mě to rozhodilo, ale zvládla jsem to. Když skončilo představení, táta tleskal jako o život. Jsem tak ráda, že je tady a vidí mě. Jsem mu hrozně vděčná za to, jak se o nás stará, když tu máma není. I když mi je skoro šestnáct, je mi líto, když je máma pořád pryč.

4.

„Ty moje holčičko, byla jsi skvělá!“ řekl mi táta.

„Děkuju moc tati. A kde je mamka?“ řekla jsem trochu smutně.

„Volali jí z Amsterdamu. Musela narychlo odjet, aby stihla poslední letadlo.“

4.

Jen tak jsem ležela na posteli a přemýšlela. Myslela jsem, že to dneska bude dokonalé, ale mamka je zas pryč. Bylo mi hrozně smutno a nemohla jsem přestat brečet.

Přišla zpráva od Vojty. Jdou z divadla a nechce se jim domů, chtějí tu premiéru ještě oslavit. Byla jsem ráda, že dali vědět. Nechtěla jsem být sama. Táta a bratr už šli spát, tak jsem je nechtěla budit. Vždyť budu za chvíli zpátky.

5.

Vrátila jsem se až v jednu hodinu. Klíč v zámku vzbudil tátu.

„Nelo! Kde jsi byla?“ zeptal se táta udiveně.

„Tati, byla jsem s kamarádama z divadla oslavit, že se nám to povedlo a...zapomněla jsem na čas.“ řekla jsem těžce.

„Nelo, mohla si něco říct, nemůžeš takhle odejít a vrátit se v noci.“

„Já vím, ale už nejsem malá.“

Tatkovci se nelíbilo, že jsem odmlouvala.

Máš zaracha, jasný?!“

„Tati, prosím...ne!“

„Bez debat, zítra si o tom ještě promluvíme! Dobrou.“ Táta nechtěl nic slyšet a odešel.

Vím, že jsem ho zklamala, ale já jsem byla také zklamaná. A měla pocit, že už nemusím poslouchat na slovo, že už mám dost rozumu na to, abych věděla nejlíp, co můžu a co ne. Najednou mi tátova péče, na kterou jsem byla tak hrdá, byla na obtíž.

6.

Ráno se mi moc dobře nevstávalo, ale před vchodem už na mě čekal Vojta. Když jsme šli do školy tak říkal, že dneska v Music baru má koncert kapela Deep Girls! Moje oblíbená kapela. A dokonce mi dal i vstupenku! Bože, já se snad rozplynu radostí. Půjdu na koncert s nejhezčím klukem na škole a uslyším svojí nejoblíbenější kapelu!

Ale to snad ne, mám přece zaracha! Co řeknu tátovi?! To nějak musím vymyslet.

7.

Ne! Dostala jsem pětku z fyziky. Jsem na dně. Taťka si zakládá na tom, abych měla dobré známky. Vojta vidí, že je zle, ale nakonec vymyslí plán. Možná mi ta pětku nakonec pomůže dostat se na koncert.

8.

Jakmile přišel táta z práce, hned se ho snažím přemluvit, abych se mohla jít učit k Vojtovi fyziku, kterou sem tak zbabrala. Nakonec to táta povolil, protože Vojta bydlí za rohem a tak si

nás může zkontrolovat. Náš plán vyšel. Normálně bych to neudělala, ani Vojta ne. Ale uznejte, co jsme měli dělat?

9.

Celou cestu jsme si s Vojtou povídali a pak jsme už konečně stáli před klubem. Byly tam plakáty Deep Girls. Když jsme se dostali dovnitř, na pódiu už byly připravené nástroje, mikrofony a spousta světel. Tuhle kapelu miluju i proto, že tam hrají samé holky.

Křičíme a vytleskáváme kapelu. Konečně přichází! Už první tóny jsou tak skvělé! Skáču, tleskám, zpívám si s nimi jejich texty. Kdy jsem naposledy byla takhle volná? A Vojta je nejlepší kluk na světě.

10.

Koncert skončil. Kouknu se na mobil. Osmnáct zmeškaných hovorů od táty. Tak to jsem mrtvá. Nemůžu jít domů! Přemýšlím, co budu dělat.

Vtom jsem zahlédla tátu, jak se rozhlíží. Hned mě uviděl a rozčileně se na mě řítí.

„Nelo!! Tohle už přestává všechno! Sháním tě všude! Do háje! Už s tebou končím! Žádný divadlo! Žádný kamarádíčkování! Odted' jenom škola! A ty Vojto si mě taky zklamal!“ řve táta a táhne mě za ruku ven.

Žádné divadlo? Jsem úplně mimo a je mi už všechno jedno. Bez divadla přece nemůžu být.

11.

Ve škole to šlo z kopce. Ze samých jedniček, co mi ještě nedávno vycházely, jsem měla trojky. Nesměla jsem na žádné kroužky, nikam. Vojta říkal, že jsem se změnila a začal chodit s Natkou. A tátu to pořád nepřešlo. Brečela jsem každý den a nechtělo se mi ani žít.

12.

Přijela máma. Nabídla mi, abych s ní jela do Amsterdamu, že bych mohla být modelka. Přemýšlela jsem nad tím. Vždycky jsem si říkala, že nebudu jako ona. Budu tady pro brášku a tátu. Ale co teď? Táta mně už určitě nemá rád. Třeba by to nebylo špatné na chvíli zmizet. Pryč. Daleko. Pojedu s mamkou.

13.

Už jsem si dobalila věci. Máma čekala v autě. Já se jen chladným pozdravem rozloučila a sedla si do maminčina BMW. Když jsme odjížděli na letiště, hrozně jsem brečela. Pořád jsem před sebou viděla bratrovo a tátovo smutné oči. A já se pořádně ani nerozloučila.

14.

Dnes byla přehlídka velkém sále. Mamka mě seznámila se všemi modelkami a modely. Dokonce jich pár bylo i z Čech. Anna, Marcela a Jirka. Dneska jsem se jen koukala. Zítra už budu chodit s ostatníma. Docela se těším.

14.

Rychle nás všechny líčí, češou, rozdělují modely, ve kterých půjdeme. Je tady opravdu blázinec, přitom včera z pohledu diváka to vypadalo tak lehce.

Přehlídka se daří. A už se jde defilé. Všichni tleskají. Moje máma je šťastná. Tohle jí celý život naplňuje. Potlesk lidí a úspěch.

15.

Skamarádila jsem se s Jirkou. Skvěle si rozumíme. Hodně mi toho vyprávěl. Je mu šestnáct a k modelingu ho přivedla jeho máma. Podporuje ho a je s ním na každé přehlídce, kde jen může být. Nikdy ale nepoznal svého tátu. Když to všechno vyprávěl, pořád jsem na tátu myslela.

----- o 5 let později-----

16.

Už jenom chvíli a uvidím se po pěti letech s tátou. Už to tady začínám poznávat. Tudy jsem kdysi jezdila na balet.

Nevím, jestli mě táta chce vůbec vidět. Za celých pět let jsem se mu nedovolala, ani on nezavolal a neodpovídal na dopisy. Kdybych s sebou neměla Jirku, asi bych to už vzdala.

Už jsme u našeho domu. Myslím, že mi vyskočí srdce z těla.

„Tak co, jdeme?“ Zeptal se Jirka.

„Jo...“

Když jsem zazvonila, neotevřel mi táta, ale vysoká, mladá paní. Stáli jsme proti sobě udiveně.

„Dobrý den, já hledám svého tátu...“

„Ty jsi Nela?“ Usmála se a pozvala nás dál.

17.

„Tvého tátu jsem poznala v divadle. Ve školním představení hrála moje dcera a jeho syn. Hodně mi o tobě vyprávěl...Říkal, že je z tebe úspěšná modelka v Holandsku. Byl rád, že se budeš mít dobře... Ale moc se mu stýskalo. Bylo mu líto, že byl na tebe moc přísný. Chtěl s tebou mluvit, ale tvoje matka zařídila, aby tě nemohl kontaktovat.“

18.

Najednou bouchly dveře a chodbou byl slyšet smích. Přišel táta a bratr. Rozběhla jsem se k nim, objala je a rozbřečela se. Táta mně pevně držel a začal brečet taky.

Dlouho jsme si povídali, já mu představila Jirku. Chtěli jsme se vzít a žít už napořád v Čechách.

Máma zůstala v Holandsku. Kariéru měla vždy na prvním místě. Už před časem jsem zjistila, že jí rodina nikdy nezajímala. Pohádali jsme se. Nechtěla se smířit s tím, že čekám miminko. Chtěla, abych si ho nechala vzít a věnovala se dál modelingu. Nemohla jsem tomu uvěřit. Naštěstí Jirka stál při mně.

19.

Tatka byl neskutečně rád, že všechno tak dobře dopadlo. A hned mi sdělil skvělou novinu. Budu mít dalšího sourozence...! :-)